

Håkan Nesser, Skuggorna och regnet. Bonniers förlag.

Med romanen Skuggorna och regnet har Håkan Nesser tagit ytterligare ett kliv i sitt författarskap. Det är en sällsam blandning av nytt och välbekant, som tar form, då han för samman två olika genrer; kriminalhistorien med barndomsskildringen.

Uppsalaläraren David Mörtberg tar ett brev från system Maria i Hälsingland, som intäkt för att bryta upp från en vardag han inte längre orkar med. I hans barndomsstad, K-, har nämligen den sedan länge försvunne styvbrodern Viktor Vinblad varit synlig. David beger sig dit för att söka brodern och sanningen kring det brott som är förbundet med broderns försvinnande trettio år tidigare. Återseendet med syster Maria samt aningen av Viktors närvaro för David tillbaka till en resa i barndomens minnen och händelser. Viktor blev en gång Davids styvbroder till följd av ett mord. Det är också ett annat mord som sedan skiljer dem åt. Finns det ett samband mellan de båda brotten?

Håkan Nesser har skrivit en barndomsskildring som rymmer såväl djup tragik som dråplig humor och värme. Trots den tunga och allvarsamma stämningen bryter då och då en ljus strimma fram, som solljus genom regntunga moln. Då och nu hänger samman på ett psykologiskt insiktsfullt sätt. Viktor Vinblads överlevnadsstrategier visar sig ha djup mening. Den lite grådystra tonen som redan finns i dekalogin om kommissarie Van Veeteren dröjer sig kvar även i denna roman. När Nesser för över denna atmosfär till en utpräglad svensk landsbygd blir den märkligt lik Per Gunnar Evanders författarskap; melankoliskt, lakoniskt, långsamt och ändå varmt försonande och stundtals underfundigt. Romanens gestalter är komplicerade och sammansatta på ett sätt som för läsaren känns trovärdigt och genuint. De bär alla var sin pusselbit av sanningen. Precis som vi själva gör i en större berättelse vi ännu inte greppar till fullo. Upplösningen i romanen stillsam och ändå oväntad. En känsla av regn och skugga dröjer sig kvar länge hos läsaren.

Jakob Carlander